

p. 3. Greg. Lop. d. gloss. 2. Castill. cum pluribus d. cap. 6. a n. 6. Fachin. *controversiar. lib. 8. cap. 63. versic. Prima questio*, Pat. Molin. *sup. disp. 174. vers. Merito tamen*, Peregrin. *de fideicom. art. 52. ex num. 127. Valenzuela conf. 59. num. 55. Molin. de primogen. lib. 2. cap. 7. num. 28. Cancr. *variar. part. 3. cap. 3. n. 110. Sarmient. *Selectar. lib. 1. cap. 8. num. 16. & 17. Pinel. in rubric. part. 1. cap. 2. per tot. l. 2. C. de resc. vendit. Card. Tusch. *lit. P. concl. 680. num. 7. & per tot. Quod utique procedit tamen si dominium de Jure Civili sit questum, ut contra alios fusè probat Pinel. d. cap. 2. & prænotavi num. 6. & ipse Princeps causam præstiterit adquirendi ex liberalitate, vel contractu. Mathienz. cum aliis in l. 6. gloss. 1. num. 8. tit. 10. lib. 5. Recop.****

19 Nec Principi licebit jus ad rem tollere subjectis, Sarmient. *num. 18. Pat. Molin. *sup. vers. Merito tamen*, & *vers. Septima conclusio*, Arias de Mesa *variar. lib. 2. cap. 50. num. 18. vel possessionem*, Peregrin. *num. 134. Ad quæ omnia potestate ab soluta uti Princeps nequibit*, Castill. *num. 8. Pinel. num. 24. Sarmient. num. 20. Mathienz. num. 14. Circa potestatem Principis in bonis subditorum ex causa publica*, legendus Castill. *d. lib. 3. cap. 28. ubi plura observat.**

Ad Num. 7.

20 Etiam quæstionis est, utrum testandi facultas à jure gentium vel civili procedat? De qua Peregrin. *sup. art. 52. ex num. 108. Mathienz. in l. 3. gloss. 3. a princ. tit. 4. lib. 5. Recop. ubi pro utraque opinio- ne plures. Sed plures gentium fore, cum D. Covar. sustinent Greg. Lop. in l. 3. gloss. 2. col. 9. tit. 13. p. 6. Ant. Gom. in l. 3. Tauri, in princ. Pichard. in rubric. num. 7. Inst. de testam. Molin. de primog. lib. 3. cap. 3. num. 14. Pinel. *sup. num. 16. Azeved. in l. 1. num. 2. tit. 4. lib. 5. Recop. Cevall. commun. quæst. 233. num. 6. Pat. Molin. *sup. disp. 124. in fin. Huic argumento jungas tradita *sup. n. 6.****

Vers. Sexto hanc sententiam.

Pro qua plures recensimus *sup. n. 15. & 16.*

Vers. Non oberunt huic.

21 Quoties aliquid relinquitur in opus pium, aut publicum poterit Pontifex, vel Princeps secularis, quatenus cuique obtigerit, testatoris dispositionem commutare, prout illis magis expedire videatur; nam hujusmodi voluntas decedentis intelligitur subordinata administrationi supremæ potestatis. Peregrin. *latè d. art. 52. n. 160. Sarmient. *sup. num. 21. Pinel. n. 19. Sim. de Præris de interp. ultim. volum. lib. 4. dubit. 3. Barbofa cum aliis collect. Clem. Quia contingit*, num. 13. de religiof. domib.*

22 Illud autem mihi non placet, quod docuit Sim. de Præris *d. dub. 3. num. 29. ac refert Castill. lib. 2. cap. 28. vers. Simonem de Præris, in fin. ait enim quod si testator legaret mille ad opus pium, velut ad Capellam construendam, & solùm octingenta expenderentur, ducenta hæredi cederent, quæ opere perfecto superfuere. Sed veridè videtur, vel ad ipsius ædificii conservationem, vel in alium usum pium eroganda, quia defunctus illam quantitatem integram, quam hæredi ademit, Deo dicavit, fortè in conscientia exonerationem,*

ut in certo opere absumeretur; ideo excessus ad hæredem reverti non potest, veluti si certa quantitas annua ad alimenta alicui legaretur, aut mulieri in dotem; non enim hæredi deberet restitui, si minus in alimentis impenderet, aut mulier minori dote nuberet: quod inficiabitur nullus.

Ad hæc quemadmodum si opus à testatore jussum impleri non posset, quantitas in aliud deberet converti, l. *Legatam 5. de administ. ver. ad civ. pert. Peregrin. ubi proximè*, ita quod superest ex opere, cum impossibile sit in ipsum jam perfectum expendi alii usui simili Superioris autoritate applicandum erit, cum de toto ad partem argumentum procedat, l. *Quæ de tota 75. de rei vendicac. Barbofa cum plurimis tract. loc. comm. loc. 114. Adjicitur etiam, quod sicut hæres non teneretur supplere, si pecunia ad opus legata non sufficeret, si nec quod superfuisset lucrari debet, argumento legis *Secundum naturam 10. de reg. jur. cum aliis apud Barbof. axiom. 44. n. 2. & 6.**

Tandem quanquam re in dubia versaremur, favor piæ causæ deberet attendi, propter quem plurima præter, ac contra juris rigorem sunt constituta, præsertim quod in ambiguis pro pia causa respondeatur, ut videre est apud Tirac. *tract. de privi. piæ caus. Summa enim est ratio, quæ pro Religione facit, l. sunt persona 43. de relig. & sumpt. fun. Sed idem mihi videtur de legata quantitate ad opus publicum.*

Vers. Secunda prioris sententia.

Vide suprâ ad notata n. 6. & 20.

Vers. Tertio non obstat.

Præter tradita *num. 7. observandum est, quod Princeps potest obstaculum juris remove, veluti legitimans spurium ut succedat cum aliorum detrimento, quando voluntas defuncti, cui derogare non valet, minimè opponitur. Greg. Lop. in l. 3. gloss. 2. col. 10. tit. 13. p. 6. Pat. Molin. de just. & jur. disp. 174. ad fin. vers. Adde rem quando, cum seq. & satis ex subsequentiis constabit.*

Licet autem *d. num. 7. ex multis præmiserimus fas esse legitimare illegitimum post delatam venientibus ab intestato hæreditatem, id pluribus impugnat Pat. Molin. ubi proximè, vers. quando hæreditas, cum seqq. cui accedit Sarmient. d. cap. 8. num. 16. neque enim absque causa Princeps jus adeundi questum tollere potest, & multò minus dominium aditione jam comparatum, ut cum D. Covar. & Molina probat Pat. Molina. vers. Merito tamen.*

Vers. Eadem equidem ratione.

Aliud est per legitimacionem fieri capacem ad succedendum contra testatoris, aut disponentis voluntatem, & aliud adversus legis vel consuetudinis prohibitionem: ad hoc in Principe refidet potestas etiam cum tertii detrimento, non ad illud: quod obiter prænotavi *sup. num. 25. & constat ex traditis n. 8. 12. 15. & 16. & observat Pat. Molin. *sup. disp. 174. vers. Adde rem quando, cum seqq.**

Unde deducitur, quod si ex institutione majoratus appareat conditorem exclusisse legitimatum, nequibit Princeps illegitimum natalibus restituere, ut in majoratu succedat, quanquam id expresserit cum

cum clausula, *Ex certa scientia, & ex plenitudine potestatis*: quod præter D. Covar. *hic*, docent Molin. *de primog. lib. 3. cap. 3. num. 29. vers. Ex quibus dubia*, Pat. Molin. *vers. Contrarium ejus, & vers. Septima conclusio*, Castill. *controz. lib. 5. cap. 106. ex n. 12. consentiuntque laudati n. 15.*

29 Si verò legitimatus non sit ex dispositione fundatoris remotus, tunc poterit Princeps vulgò questum expressum legitimare, ut in majoratu succedat adversus consuetudinem, & majoratum naturam, ad quos legitimati rescripto non admittuntur, ut fusè probant Molin. *d. cap. 3. per tot. Castill. ubi proximè*: etenim Princeps juris impedimentum amovens voluntatem institutoris non violat. Ita post D. Covar. tenent Mieres *de major. part. 2. quæst. 1. num. 9. Melch. Phœb. Lusitan. decis. 97. n. 12. Avendañ. in l. 40. Tauri, gloss. 11. num. 32. ubi limitat extante filio legitime nato.*

30 Hæc sententia displicuit Molin. *d. cap. 3. n. 29. vers. Ex quibus dubia*, Castill. *sup. num. 31. Pat. Molin. vers. Hac tamen opinio*; quia legitimatus censetur exclusus, si institutor legitimus vocet, aut filios ex tacita voluntate disponentis, cui Princeps refragari non valet: quod à præsumptione procedit propter primogeniorum splendorem, ac regularem conditorum qualitatem. De quo consule Molin. & Castill.

31 Opinio tamen D. Covar. sustinenda erit quoties legitimatus non expressè remotus, conjecturis juvatur, ut elidatur exclusionis præsumptio, velut si institutor non foret legitime natus, aut primò illegitimum vocaverit; cum non sit verisimile ut legitimatos removeat.

Vers. Quinta ratio facillimè.

32 Præmissa distinctio in successione feudi est adhibenda; nam si ex conventionione feudalis contractus, aut ex ultima voluntate legitimati succedere non valeant, Princeps privatorum dispositionem non infringet legitimans illegitimum, ut succedat, quia non licet, ut prænotatur *sup. n. 12. Sed si voluntas disponentis, & investitura non refragetur, sed duntaxat feudorum consuetudo, poterit Princeps expressè legitimare spurium ad feudi successione, de quo *sup. n. 8. Pat. Molin. d. disp. 174. in fine, Trentacinq. *variar. lib. 1. tit. de legitimat. resol. 2. num. 30. cum seqq. & alii recens loc. præcitatis. Quam distinctionem rejicit Molin. d. cap. 3. num. 29. docens contra communem, non posse quem legitimari ut succedat in feudo propter præjudicium vocatorum ex forma contractus. Consentit Trentacinq. num. 34. vers. Quartus & ultimus, ubi ampliatur etiam dominus præster assensum, Adde Tusch. *lit. F. concl. 165.****

Vers. Sextum fundamentum.

33 Fœminæ regulariter à feudi successione sunt remotæ, ita ut si pro liberis, aut hæredibus concedatur, illæ adhuc masculis deficientibus non succedant, ut prænotatur *sup. cap. proximo, n. 36. & 40. & lib. 2. cap. 18. num. 52. Hoc ex consuetudine feudorum, cui Princeps derogans poterit fœminam rescripto capacem ejus successione reddere etiam in præjudicium illorum, ad quos aliàs feudum deberet pervenire.*

Sed si expressè in contractu feudali fœminæ excluderentur, Princeps conventionem infringere nequibit; nam Principis est potestas ut in

legibus dispense, non ut contractus subditorum immutet, ut statim comprobabitur, *num. 38. Hanc distinctionem D. Covar. amplectuntur Pat. Molin. *disp. 174. vers. Hinc est*, Matienz. in l. 7. gloss. 7. num. 8. tit. 7. lib. 5. Recop. Menchac. *de success. creat. §. 1. num. 30. Burg. de Paz, *proem. partit. n. 342. Peregrin. de fideicom. art. 52. n. 151. cum seqq.***

Hanc tamen potestatem deferendi sic fœminis cum aliorum præjudicio successione feudi, penes Principem residere, inficiantur Molin. *de primogen. lib. 1. cap. 8. num. 31. vers. Ex quibus consequitur*, Tusch. *lit. F. concl. 161. in fin. Clar. §. Fœdum, q. 73. in fin.*

Præfati dubii resolutio, & aliorum, de quibus actum est, pendet ab ea quæstione, num Princeps valeat per rescriptum subditis adimere jus nondum questum, sed in spe consistens, velut ad succedendum, vivo possessore, in majoratu, feudo, aut fideicommissio? Et affirmativam D. Covar. tenuisse constat ex solutione ad hoc, & alia argumenta oppositæ sententiæ. Illa quidem valde communis est, quam pluribus conghostis sustinent Fachin. *controversiar. lib. 8. cap. 53. vers. quarta questio*, Matienz. *sup. d. gloss. 7. num. 9. Verum alii dissentiunt, prout observavi *sup. num. 19. quibus jungendi Molina, Tuschus, Clarus proximè laudati, & alii qui sentiunt nefas esse habitare incapaces, ut in tertii præjudicium succedant, quod tutius, ac æquius videtur. Nec adulationis suspicionem evadunt, qui Principum potestatem cum subditorum pernicie amplificare satagunt. Sarmient. *Selectar. lib. 1. cap. 8. num. 18. in fin. Vide infra, n. 46.***

Ibi: Et consuetudine induci posse.

Fœminæ ex consuetudine ad successione feudi possunt admitti, similiter ex statuto. Tusch. *sup. num. 27. Clar. d. q. 73. num. 9. Cancr. *variar. part. 1. cap. 12. num. 55. & 56. Matienz. in d. l. 7. gloss. 6. n. 6. & obiter adnotavi *sup. lib. 2. cap. 18. num. 57.***

Vers. Septimò quod ex Curtio.

38 Curtii opinio communiter rejicitur, ut apparet ex traditis *num. 15. & 16. quoad majoratus, & ultimas voluntates, quibus Princeps nequit nisi ex publica causa derogare. Idem est generaliter de contractibus, ac jure ex illis questum dicendum cum Molin. *de primog. lib. 3. cap. 3. a n. 14. Peregrin. de fideicom. art. 52. num. 131. Valenzuela conf. 59. num. 56. Castill. *controversiar. lib. 5. cap. 106. ex num. 17. Sarmient. d. cap. 8. num. 18. vers. Sed ne in re*, Pat. Molin. *d. disp. 174. vers. Contrarium ejus*, Matienz. in l. 7. gloss. 7. num. 3. tit. 7. lib. 5. Recop. Card. Tusch. *lit. P. conclus. 680. num. 57. nam ut inquit Baldus, subjecit Deus Principibus leges, sed non contractus: quod agnoscunt Cæsares in l. 3. C. de resc. vendit. & ita verum est, ut Princeps nec proprios possit infringere contractus, quibus omninò stare tenetur, etiam erga subditos, cap. 1. de probat. Matienz. ubi proximè, & in l. 6. gloss. 1. num. 16. tit. 10. lib. 5. Recop. Valenzuel. *conf. 2. ex num. 52. Alfar. de offi. Fiscal. gloss. 34. num. 6. Barbof. tract. de claus. claus. 41. num. 26. licet ab antecessore celebratis. Mantie. de conjecl. lib. 1. tit. 13. n. 2.****

Vers.

Verf. *Ultima ratio urgetur.*

39 Præterea si suprema potestas ampliaretur, ut privatorum dispositiones ad jus commune reduceret, superius violaretur, naturale scilicet, seu gentium, quo cuique libera de rebus suis disponendi facultas competit, nisi lege prohibeatur, §. *Per traditionem*, *Inst. de ver. divis.* notatur sup. num. 20. & D. Covar. statim docet num. 8. cui Princeps cum subiectus sit, Molin. *de primog. lib. 3. cap. 3. num. 19.* Castill. *controvers. lib. 5. cap. 106. num. 19.* derogare non poterit, Matienz. *in l. 3. gloss. 12. n. 1. tit. 10. lib. 5. Recop. Cancr. variar. part. 2. cap. 2. num. 81.*

Ad num. 8.

40 Principi non inesse absolutam aliquam potestatem, ut contra jus gentium & naturale, causâ publicâ non exigente, ultimas voluntates, ac contractus subditorum immutet, aut evertat, constat ex præmissis sup. ex n. 15. & n. 38. & 39.

Ibi: *Deinde.*

41 Divisionem supremæ potestatis in ordinariam, & absolutam, ad ipsius ampliationem adversus jus, & æquitatem invenit adulatio: & quanquam illa communiter sit admittenda, à non paucis tamen meritò damnatur, quam tempestatem, & tyrannidem vocant, de quo latè Pinel. *in rubric. part. 1. cap. 2. ex num. 24. & ad l. 2. C. de resc. vendit. Sarmient. Selectar. lib. 1. cap. 8. num. 20.* Molin. *de primog. lib. 2. cap. 7. num. 33.* Fachin. *controvers. lib. 8. cap. 63. vers. Ad secundum respondeo.* Castill. *controvers. lib. 3. cap. 6. num. 6.* And. Gail. *lib. 2. observat. 56. n. 9.* Matienz. *d. gloss. 12. n. 2.*

42 Nec potestas dici debet, quæ iusta ac legitima non est, quia id possumus, quod de jure possumus, l. *Nepos Proculo 125. de verb. signif.* quod etiam in Summis Principibus verum habet, cap. 1. *de caus. poss. & propriet. ibi: Nec nos, contra inauditam partem aliquid possumus deservire.*

Verf. *Fortassis placebit quibusdam.*

43 Ubi Princeps quid decernit adversus proprias leges, & juris communis regulas, potest dici quod utitur absoluta, seu extraordinaria potestate. Barbof. *d. claus. 41. num. 16.* Matienz. *d. gloss. 12. num. 3.* Sed quoties non intervenit legitima causa, Princeps peccabit absoluta utens potestate, etsi actus subsistat. Bossius *in praxi, tit. de Princip. num. 192.* Valenzuel. *conf. 69. num. 119.* Matienz. *in l. 6. gloss. 2. n. 14. tit. 10. lib. 5. Recop. Sarmient. d. cap. 8. num. 16.* Pinel. *d. cap. 2. num. 25.* Quod procedit sive positivo, sive naturali, seu gentium juri deroget in tertii præjudicium, nisi parvitate materiæ releveretur, ex ea opinione quæ habet, licere in modicis Principi absque causâ subditis nocere, quam tenet Fachin. *controvers. lib. 8. cap. 63. vers. Tertia questio*, Tusch. *lit. P. concl. 680. n. 27.* Pinel. *in d. cap. 2. num. 24. vers. In quo Scribentes*, ut communem refert, etsi dissentiat. De clausula, *De plenitudine potestatis*, fusè Barbof. *tract. de Claus. claus. 41.* & plures quos congerit n. 1.

Ad Num. 9.

Clausula, *Ex certa scientia*, ubi deficit in Principe potestas, nihil operatur. Barbof. *sup. claus. 59. num. 35.* 39. Pinel. *sup. num. 20.* Matienz. *in l. 7. gloss. 7. num. 3. tit. 7. lib. 5. Recop. Tusch. lit. C. concl. 340. num. 6.* ubi de clausula, *De plenitudine potestatis*, quæ huic æquivaleret, Molin. *de Primog. lib. 2. cap. 7. num. 17.* Et nisi Princeps utatur aliqua ex his clausulis, nequibit juri subditorum in majoratu derogare. Molin. *lib. 3. cap. 3. num. 11.* Castill. *d. cap. 106. num. 14.* qui docent ejusmodi clausulas non apponi, nisi præmissa causæ cognitione. De clausula, *Ex certa scientia*, videndus Barbof. *sup. claus. 59.* & alii apud ipsam num. 1.

Verf. *Tertio deducitur.*

Argumentum de toto ad partem affirmativè, & negativa in omni casu, & materia subsistit, modò non inveniatur disparitatis ratio, l. *Qua de tota, 75. de rei vindicat.* Barbof. *ex plurimis axiom. 114.* Cum igitur Princeps non valeat dispositioni quoad totum derogare decedentium, nec quoad partem ea potestate gaudebit, cum militet eadem ratio, nisi mutatio levis admodum sit præjudicii, ex prænotatis n. 43.

Verf. *Nec principali hujus questionis.*

Ea apud Scribentes invaluit opinio, ut Principi sit liberum ex plenitudine potestatis adimere subditis jus nondum quaesitum in spe consistens, ut videre est apud Molin. *de primog. lib. 1. cap. 8. n. 28.* Fachin. *controvers. lib. 8. cap. 63. vers. Quarta questio*, Matienz. *in l. 7. gloss. 7. num. 9. tit. 7. lib. 5. Recop. Ant. Gab. commun. lib. 3. de jur. quas. non tollend. concl. 1. num. 30.* Peregrin. *de fideicom. art. 52. ex num. 151.* Et quanvis verum sit (quod absque controversia non est, ex traditis sup. n. 36.) obtinebit si jus quod auferitur, proveniat à lege, non à voluntate testatoris, cui Princeps derogare extra legitimam causam nequibit, nec aliquo modo ultimam dispositionem illusoriam efficere. Sicut enim viventibus Princeps liberam de rebus propriis disponendi facultatem tollere non valet, ita nec post mortem quæ disposuerunt potest infirmare, ac evertere, maxime cum defunctorum suprema judicia impleri, ac observari exactissime debeant, l. 1. *C. de sacros. Eccles. l. Vel negare 5. quemadm. testam. aper. authent. de hered. & falcid. §. Semper igitur, authent. de jurejur. à restat. præf. in princip.*

Verf. *Quarto hinc quaritur.*

Extra questionem est, quod Præses noster hic docuit, quandoquidem ut assertum est n. 2. & 15. Princeps nequit institutionem majoratus immutare, quanquam regia facultate institueretur: quod utique procedet in primogeniis ex legis regie concessione conditis.

Ad Num. 10.

Licet Principis potestas non extendatur ad derogationem eorum quæ majoratum conditores decernunt, nisi publicè interfit, ut ex præmissis constat, fallit tamen in clausula alienationem prohibente,

hibente; nam ex justa, & rationabili causa, etiam non publica, solet concedi regia facultas, ut bona vinculo subiecta distrahantur: quod ita procedit, ut hæc Principis autoritas per fundatorem impediri non possit, etsi expressim prohibeat ne talis facultas impetretur, nec illius prætextu præfata bona alienare liceat. Pat. Molin. *de just. & jur. disp. 6501. num. 1.* Avendañ. *de censib. cap. 62. n. 12. & 13.* Molin. *de primogen. lib. 4. cap. 3. num. 28. & 36.* Verumtamen Princeps nihil agit contra institutoris voluntatem, (nec enim posset,) sed eam interpretatur, æstimans quod si casus occurrens illi proponeretur, alienationi consentiret. Pat. Molin. *ibidem*, Avendañ. *sup. num. 12.* Gregor. *Lop. in l. 6. gloss. 4. col. 5. tit. 11. p. 6.* Unde si expressè prohiberetur alienatio ex aliqua speciali causa, velut dotis, non valeret Princeps facultatem concedere ad alienandum, ut dos constitueretur. Gregor. *Lop. ibi*, Ant. Gom. *in l. 40. Tauri, num. 87. in fin.* Sarmient. *Selectar. lib. 1. cap. 8. num. 22.* & alii apud Cevall. *comm. cont. comm. quest. 743. n. 6.* qui dissentientes concessit, quorum sententia in praxi prævaluit; nam frequenter expediuntur rescripta ad subjienda bona majoratus hypothecæ, aut annuis redditibus dotis causâ, licet specialiter prohiberetur id institutor. Molin. *d. cap. 3. num. 3.* cui ipse nequaquam assentitur, nisi majoratus per reintegrationem ex regia facultate consulatur.

49 De hujusmodi regis facultatibus, quibus ex causis, & quomodo concedi possint, fusè disserit Pat. Molin. *disp. 649. & 650.* Mieres *de majorat. part. 4. quest. 1. a num. 139.* Burg. *de Paz in proem. partitar. num. 320. cum seqq.* Anton. Gom. *in d. l. 40. Tauri, num. 87. & 89.* Avendañ. *de censib. cap. 62. & 63.* Molin. *de primogen. lib. 4. cap. 3. cum seqq.* Gregor. *Lop. d. gloss. 4.* Quas facultates possessoribus majoratum non facile concedendas, aut omninò denegandas esse moment uterque Molina, Gregor. Lopez, & Ant. Gomez.

50 Inter cæteras causas ad bona majoratum alienanda, vel hypothecæ, aut censui submittenda, enumeratur dos, pro cuius constitutione, aut restitutione regia solet facultas impetrari, ut nuper ex Molina ajebamus. Sed D. Covar. non immeritò excitat questionem, an scilicet regia facultas concedi possit, ut bona primogenii dotis causâ obligentur: in quo ac in alienatione eadem prohibitionis ratio militat; nam quod alienare non licet, nec hypothecæ subijcere permittitur, l. *fin. C. de reb. alien. non alien.* Fular. *de substitut. quest. 703. num. 2.* Cencius *de censib. quest. 22. nam. 7.* Peregrin. *de fideicom. art. 40. num. 118.* Merlin. *cum pluribus de pignor. lib. 2. quest. 6. num. 19.* Quæ controversia deciditur infra sub. vers. *Quarto non tantum, ad fin.* Vide notanda ibi.

Ibi: *Cujus questionis decisio.*

51 Dotem legitimam esse causam, ut bona majoratus alienentur, deducunt Interpretes ex decisione authenticæ *Res qua, C. commun. de legat.* ubi in fideicommissis ita cavetur, ut observant Gregor. *Lop. sup. col. 3.* Pat. Molin. *disp. 648. num. 1.* Menoch. *lib. 4. præf. 189. num. 1.* & per tot. Molin. *de primogen. lib. 3. cap. 6. num. 2.* Pinel. *in l. 1. part. 3. num. 102. C. de bon. masc. n. D. de Faria Novæ Addit. ad Covar.*

Merlin. *d. quest. 6. num. 4.* Cevall. *cum plurimis d. quest. 743. num. 1.* ultra quos pro intellectu dictæ authenticæ *Res qua*, consulas Padillam Menef. *in comment. ad eam*, Ant. Gom. *in l. 40. Tauri, num. 87.* Peregrin. *sup. art. 42.* Mastrill. *decis. 256.* Cancr. *variar. part. 1. capite 9. à num. 163.*

Verf. *Primum equidem.*

Permissio alienationis ex causa dotis, vel donationis propter nuptias, juxta authenticam *Res qua*, obtinet solum ad favorem descendentium ab ipso qui fideicommissum reliquit. Ant. Gom. *d. num. 87. vers. Quarto notabiliter*, Gregor. *Lop. sup. col. 4.* Molin. *d. lib. 3. cap. 6. num. 3.* Villalob. *Comm. opin. lit. A, num. 125. 126.* Pinel. *ubi proxime, vers. Sed respondeo*, Peregrin. *n. 48. & 49.* Menef. *in d. authent. Res qua, num. 124.* & alii pronuper laudati: Quæ decisio omnes descendentes complectitur, rejectâ limitatione D. Covar. *inf. num. 10. vers. Illud tamen*, Peregrin. *ex num. 30.* & nonnullorum quos refutat Molin. *num. 4.* Mastrill. *sup. num. 29.* Vide infra num. 68.

Ampliatur præfata constitutio, ut locum obtineat in dote ad matrimonium spirituale per ingressum Religionis. Menoch. *num. 89. cum seqq.* Ant. Gom. *vers. Septimò intellige*, Peregrin. *n. 57.* Menef. *cum aliis n. 54.* Molin. *n. 17.*

Verf. *Secundò hoc in tractatu.*

Aliqui, ut Ant. Gom. *d. num. 87.* constituunt 54 discrimen inter tacitam prohibitionem alienationis quæ oritur ex gravamine restituendi, & expressam, ut hac interveniente nequeant bona fideicommissi alienari dotis causâ; ex illa verò prohibitionem non impediatur alienatio. Sed hujusmodi distinctionem in praxi reprobata testatur Corrasius *lib. 1. miscellan. cap. 1. num. 3.* quæ explosâ, constitutionis decisionem obtinere, etsi testator expressim alienationem prohibuerit, cum D. Covar. sustinetur Gregor. *Lop. in l. 6. gloss. 4. col. 4. tit. 11. part. 6.* Molin. *d. cap. 6. num. 10.* Padilla Menef. *in d. authent. Res qua, num. 52.* Pinel. *d. num. 102.* Pat. Molin. *de just. & jur. disp. 648. num. 3.* Alvarad. *de consecr. ment. defunct. lib. 2. cap. 2. §. 1. num. 108.* Menoch. *dict. præf. 189. num. 96. cum seqq.*

Hæc communis sententia non procedit si fideicommissi author expresserit, ne bona ullo eventu, vel causâ possint alienari; quia tunc cessabit constitutionis dispositio, nec favore dotis alienationi locus erit. Pat. Molin. *ubi proxime*, Menoch. *d. præf. 189. num. 115. in fin.* Petra *de fideicom. quest. 8. num. 340.* quod statim limitabitur. Consule Cancr. *sup. num. 172.* Surd. *decis. 62.*

Verf. *Cæterum Paulus Castrensis.*

Ubi testator expressit, ne bona fideicommissi vel dotis causâ alienarentur, questionis est num pro dotandis illius descendentibus ad alienationem devenire liceat contra specificam prohibitionem? De qua pluribus pro utraque opinione laudatis, videndus Menoch. *num. 116.* Peregrin. *dict. artic. 42. num. 6.* Ceval. *comm.*